

Jodi Picoult

Ítélet

FORDÍTOTTA BABITS PÉTER

Jodi Picoult

Ítélet

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Jodi Picoult: *Salem Falls*

Copyright © 2001 by Jodi Picoult

Hungarian translation © Babits Péter, 2018

Az eredeti gyermekverset Tótfalusi István,
A salemi boszorkányok részleteit Hubay Miklós fordította.

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

Tel.: 1-235-5030

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 757 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín

Felelős szerkesztő: Kónya Orsolya

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borítóterv: Földi Andrea

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az AduPrint Nyomda Kft.-ben, 2018-ban

Felelős vezető: Tóth Béláné

lent még valaki: Ellidor Marsh, arcán a fundamentalista keresztények minden szent haragjával.

– Tiszteletes... – kezdte.

Ellidornak több se kellett. Arcán csak egyetlen pillanatig tükröződött a belső vívódás, azután az ökle máris kilőtt, és állkapcson találta Jacket.

Catherine felsikoltott, ahogy lebucskázott a lépcsőn, és a rózsabokrok között landolt. Tövises szabdalták fel nadrágja könnyű nyári gyapját. Kiköpte a vért, azután kézfejevel megtörölte a száját.

Catherine próbálta felségíteni, de apja a saját testével óvta meg tőle. Jack résnyire szűkülten szemmel nézett fel a lelkészre.

– Ezt is Isten parancsára cselekedte?

– Menjen a pokolba! – mordult rá Ellidor.

Néhány héttel korábban a peloponnészoszi háborút tanította a nyári előkészítőben. Ahogy ott állt a tanteremben, a júliusi hőség a mellkasához tapasztotta ingét.

– A spártaiak megbánták, hogy aláírták a békeszerződést, és az athéniaiak is egyre inkább vágytak a hatalomra... – Végignézett a kipirult diákokon, akik tikkadtan legyezgették magukat a füzetükkel. – És nincs itt senki, akit ez érdekelne.

Összerezcent, ahogy az egyik lány szó szerint elbóbiskolt a hőségben. Ő sem rajongott a Westonbrook nyári iskolájáért, amivel a diákok majdani felvételi esélyein kívántak javítani. Az izasztókamraként funkcionáló százéves tanteremek sem feleltek meg a célra.

Catherine Marsh az első sorban ült. Keményített gallérja takarosán állt az iskolai egyenruhája mögött, lábát kecsesen keresztbe tette, még a lábfeje is spiccben állt.

– Dr. St. Bride – nyújtotta el a nevét –, mi olyan fontos egy háborúban, amint kétezer-négyszáz éve vívtak egy másik kontinensen? Mármint ez nem a *mi* történelmünk. Miért kell erről tanulnunk?

A többiek kórusban helyeseltek. Jack végignézett a lázrósás arcokon.

– Rendben – bólintott –, akkor menjünk tanulmányi kirándulásra.

Igazából nem tervezett semmit, túl azon, hogy a diákjai végre megszabadulhassanak az iskolai egyenruhától, és felvehessenek valami kényelmesebbet. A kézenfekvő választás az úszódressz lett volna, amit mindenki tartott az öltözőszekrényében, ehhez azonban túl jól ismerte a középiskolás lányokat – inkább levágtatná a bal karjukat, mint hogy a testi hibáikat mutogassák gömbölyűbb, vékonyabb és magasabb osztálytársaiknak... vagy akár a tanárúknak. Hirtelen felélénkült, amint eszébe jutott a tökéletes megoldás, amivel nemcsak a kölykök feszengését oldhatta, de kapcsolódhatott a leckéhez is.

Kivezette az osztályt a menzára, ahol ízületi gyulladássos városiak aprítgatták a jégsalátát.

– Hölgyeim – köszöntötte őket –, szükségünk lenne néhány abroszra.

Elirányították az ebédlő felé, ahol az elsősöktől a hatodikosokig mindenki együtt étkezett. Halmokban álltak itt a takarosan összehajtott asztalterítők. Jack felkapott egyet, és odahajította az egyik diáknak. Azután fogott még egyet, majd még egyet, mígnem az osztályból mindenki kapott.

– Rómában tegyünk úgy, mint a rómaiak. Görögországban pedig... – Kézbe vett egy abroszt, hogy rátekerje a saját testére. – *Voilà*. A tóga.

Kiterelte a lányokat az öltözőbe.

– Azt akarom, hogy mindenki vegye fel az úszódresszét, és arra a tógáját. Az egyenruhájukat is hozzák magukkal, szükség esetére.

– Mondana egy példát?

Jack elvigyorodott.

– Ha például el kellene menekülnünk a divatrendőrség elől. – *Vagy találkoznánk az igazgatóval*, tette hozzá gondolatban.

– Ezzel az erővel egy nagy L betűt is festhetnénk a homlokunkra – mormolta az egyik diák. – Tudja, L, mint *lúzer*.

A zúgolódás ellenére mind besorjáltak, majd egyenként újra előbukkantak, karjukon a ruhájukkal.

– Látják? – mosolygott Jack. – Hát nem jobb így?

Utolsóként Catherine Marsh jött ki az öltözőből. Felvette a tógáját... de mást nem. Napbarnított, csupasz válla lágyan végigsimított a karján, ahogy elhaladt mellette.

Jack leplezte mosolyát. A lányok annyira finomkodók ebben a korban – különösen, ha szerelmesek –, mint egy gőzúthenger.

Kimasíroztak a focipályára, ahol letették a ruháikat és felsorakoztak.

– Oké. Eleinte mindnyájan békében és harmóniában élnek egymással, hála a békeszerződésnek, amit a spártaiak aláírtak. – Ezután két csoportra osztotta a lányokat. – Önök a spártaiak – közölte az első csoporttal –, akik szárazföldi háborút akarnak vívni, mert abban jók. Önök pedig – mutatott az athéniakra –, tengeri háborút akarnak vívni, mert abban jók.

– Honnan tudjuk, kit kell megölni? – kérdezte az egyik lány.
– Mind ugyanúgy nézünk ki.

– Remek kérdés! Valaki, aki egyik nap még a jó szomszédja, egy politikai kérdés miatt az ádáz ellensége lesz. Mit csinál ilyenkor?

– Megkérdezem, mielőtt kardot rántok?

Jack a lány mögé lépett, és olyan mozdulatot tett, mintha elvágna a torkát.

– Elég egy pillanatnyi késedelem, és már meg is halt.

– Együtt maradunk – kiáltotta be egy diák.

– A hátunk mögé nézünk!

– Megelőzzük őket!

Jack mosolyogva figyelte, ahogy a fásult osztályba egyre több élet költözik. A lányok belevetették magukat a képzelt csatába, amíg már a pázsiton fetrengtek, hogy tógáikat mindenütt zöld fűfoltok borítsák. Végül mindnyájan kimerülten szuszogtak a hátukon, és elnézték az égbolton vonuló báránycsapatokat, melyek hosszasan elnyúltak, mint a felszökkenő balerinák végtagjai.

Árny hullt Jack arcára. Ahogy felnézett, Herb Thayert, a Westonbrook Akadémia igazgatóját látta.

– Mr. St. Bride... csak egy szóra.

Hallótávolságon kívül sétáltak.

– Az Isten szerelmére, Jack. Azt akarja, hogy bepereljenek?

– Miért? Történelemhamisításért?

– A sztriptíz mióta része a tantervnek?

Megrázta a fejét.

– Ezek csak jelmezek. Nagy különbség. Meg kell mozgatni valamivel a kölykök fantáziáját, hogy hajlandóak legyenek odafigyelni. És a tanteremben tényleg brutális a hőség. – Elővette a legmegnyerőbb mosolyát. – Ez sem különbözik attól, mint amikor Shakespeare-t játszunk a színpadon.

Herb a kézfejebe törölte homlokát.

– Ami engem illet, Jack, felőlem az egész katonai kiképzést végigcsináltathatja velük, ha ettől odafigyelnek, csak legyenek rendszeren felöltözve. – Már indulni készült, amikor a legutolsó pillanatban visszafordult. – Én tudom, hogy mit csinál és miért, de a fickó az utca túlsó feléről, aki csak a második felvonásra ér oda... ő valami egészen mást lát.

Kivárta, amíg Herb távozott. Csak azután tért vissza a diákjaihoz, akik leplezetlen kíváncsisággal várták.

– Ki nyert? – tudakolta Catherine Marsh.

– Nos, dr. Thayer nagy híve a csatajeleneteknek, de csak akkor, ha az iskola egyenruhájában vívják.

Elhaló nyögés hallatszott, ahogy a lányok elkezdték összeszedni a gyepen hagyott ruhakötegeket.

– Nem – rázta a fejét Catherine –, úgy értem, ki nyerte a háborút?

– A peloponnészoszi háborút? Senki. Mindkét fél azt hitte, hogy a stratégiájával kifárasztja az ellenséget és rábírja a megadásra, de tíz év után egyik sem győzött.

– Vagyis csak azért háborúztak tovább, mert egyikük sem akarta feladni?

– Igen. Amikor végül aláírták, a Nikiasz-féle béke sem arról szólt, kinek van igaza... csak hogy hagyják már abba a háborút. – Összecsapta a tenyerét. – Rendben, hölgyek. Kicsit sietősebben.

A lányok elszívárogtak. *Igaz szépség, s szép igazság*, gondolta Jack, ahogy elnézte őket. Tett egy lépést előre, amikor megérezett valami

a talpa alatt. Sóhajnyi szövetet, egy vörös szatén melltartót, amit az egyik lány hagyott hátra. Belülre bevarrták a kötelező névcímkét. CATHERINE MARSH, olvasta. Pironkodva tömkölte a zsebébe.

* * *

Melton Sprigg irodája semmilyen mércével nem tűnt impozánsnak. A kínai étterem fölött bújt meg, ahol bántóan összesűrűsödött a kung pao csirke csípős illata. Nem működött a légkondi; a padlón, az íróasztalon és az iratszekrényen mindenféle iratok heverték.

– Most már tényleg rendet kéne csinálnom – szuszogott a férfi, miközben eltávolított egy újságműveletet, hogy Jack helyet foglalhasson.

Egy pillanatra felötlött benne, hogy még nem késő elmenekülni. Kényszerítene kellett magát, hogy a szék karfájára fektesse a tenyerét és megnyugodjon.

– Szóval – bólintott Melton –, miben segíthetek?

Ráeszmélt, hogy még sosem mondta ki ezeket a szavakat. Ragasztóként tapadtak fel a szájpaddására.

– Azt hiszem, meg fognak vádolni egy bűncselekménnyel.

Melton elvigyorodott.

– Az jó. Ha szecsuaíni csirkét rendel, akkor azt mondtam volna, hogy rossz helyen jár. Kitől hallotta, hogy meg fogják vádolni?

– A rendőröktől. Néhány napja behívtak... *beszélgetni*, ahogy fogalmaztak. Egy lány... az egyik diákom... arra utalt, hogy ő és én... hogy mi...

Melton füttyentett a foga között.

– A többi kitalálom.

– Nem történt semmi – jelentette ki Jack.

Az ügyvéd feléje nyújtott egy névjegyet.

– Ezen a hídon majd akkor megyünk át, ha odaérünk.

A hőség dacára elment futni. Felvette régi egyetemi mezét és rövidnadrágját, azután a tornáctól egyenesen keletnek tartott. Lefutott két mérföldet, négyet, hatot. A veríték a szemébe csorgott, nem

győzte kapkodni a levegőt, és már elhagyta a város határát, mégis rohant tovább. Kétszer is körbefutotta a tavat, mire rájött, hogy bárhogy erőlködik, nem hagyhatja le a félelmét. Akkor összecsuklott a paron, kezébe temette arcát, és sírva fakadt.

Catherine Marsh teljes részletességgel emlékezett az első alkalomra, amikor Jack St. Bride megérintette.

Előretört, a labdára szegezte tekintetét, és olyan eltökélten próbált gólt szerezni, hogy észre sem vette a védőt, aki ugyanilyen elszántsággal rohant felé. Hallható reccsenéssel csapódott össze a koponyájuk – nem is emlékezett másra, csak erre az émelyítő hangra, mielőtt elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, az edzője föléje hajolt, és aranyhaja köré glóriát vont a napfény. Ahogy a filmekben, amikor megjelenik a főhős.

– Catherine? – kérdezte. – Jól van? – Eleinte nem is tudott válaszolni, mert a férfi keze végigtapogatott a testén, kereste a törött csontokat. – Lehet, hogy feldagad a bokája. – Levette stoplis cipőjét, és lefejtette a zokniját, hogy úgy térdeljen izzadt lába előtt, mint Hamupipőke hercege. – Tökéletes – jelentette ki. Ő pedig azt gondolta: *Igen, az vagy.*

Tudta, hogy különleges kötelék van közöttük: edzés után sokszor ott fogta, hogy beavassa valami spéci trükkbe, néha még a vállát is átkarolta, ahogy együtt jöttek le a pályáról. Amikor a bizalmába avatta és elárulta, hogy talán lefekszik Billy Hainesszel, ő vitte el két várossal arrébb, hogy a klinikán fogamzásgátlót szerezzen neki. Eleinte persze nem akarta, de végül beadta a derekát, mert törődött vele. Amikor Billy két nappal később dobta, azt is engedte, hogy az ő vállán sírja ki magát.

Napjában többször is eltűnődött, mi lett a melltartóval, amit ókoritörténelem-órán hagyott hátra neki. Teljesen véletlenül esett ki a ruhakötegeből... vagy, ha jobban belegondol, talán a sors akarta így. Észrevette a hiányát, és visszament érte... még épp időben, hogy lássa, amint az edző felveszi és zsebre vágja. Valamiért elfordult anélkül, hogy visszakérte volna tőle. Talán azért, hogy a pár-

nája alá tehesse – hagyja átfolyni ujjai között a selymet, és elképzelhesse, hogy az ő bőrért érinti.

Előző nap nem ment iskolába. Az apja nem engedte. Talán jól is tette, mert nem tudta, mit mondana Jacknek. Azt hallotta, *bilincsb*en vitték el, mint egy közönséges bűnözőt. Ha ott lett volna, a lába elé veti magát és megcsókol minden egyes pontot, amit a rideg fém érintett. Könyörög, hogy inkább őt verjék bilincsbbe. Megtesz bármit, csak megmutassa neki, mennyire szereti – történiék bármi.

* * *

Olyan közel hajolt Melton Sprigghez, hogy még az ügyvéd csokornyakkendőjének szövését is láthatta.

– Nem csináltam semmit – sziszegte a foga között. – Ez senkit sem érdekel?

– Én csak azt mondom, hogy manapság már nem olyan nehéz megértetni az esküdtekkal, hogy egy középkorú férfi... bizonyos feltételek mellett... akár kapcsolatba is léphet egy fiatalabb lánnyal.

– Majd egy olyan ügyfélnél használja ezt az érvelést, aki valóban bűnös. – Jack hirtelen elkeseredéssel rogyott bele a székbe. Aznap a legjobb barátja vádolta meg szexuális erőszakkal. Vádemelési javaslat született. A bankszámlája megkönnyebbült 5000 dollárral, miután kifizette az óvadékot. A csuklója még most is sajgott a bilincstől, amiben a tárgyalóterembe vezették. – Harcolni fogok. Erről szól az egész jogrendszer, nem? Mindkét oldal szabadon kifejtetheti az álláspontját. Ki fog odafigyelni arra, mit mond egy tizenöt éves?

Melton bólintott és előzékenyen elmosolyodott, de csak az ügyfél érdekében. Nem árulta el neki, mi jár a fejében: csak *azért*, mert Catherine Marsh tizenöt éves, *mindenki* oda fog figyelni rá.

– Ne kerüljessük a forró kását – javasolta Herb Thayer. – Ez már így is rohadt kellemetlen.

Végre valaki az ő pártját fogta.

– Nekem mondja? – sóhajtott fel. – Tegnap be kellett mennem az őrsre, hogy Jay Kavanaugh felolvashassa a jogaimat! Az ég sze-

relmére, múlt szombaton még együtt fallabdáztunk, most meg ujjlenyomatot vett tőlem. – Amint beszélni kezdett, úgy érezte, képtelen lesz abbahagyni. – Az egész teljesen készületlenül ért, Herb. Fogalmam sem volt róla, mi jár annak a csitrinek a fejében.

– Azért *közeli* kapcsolatban voltak Catherine Marshsal – mutatott rá Herb.

– Maga... csak nem hiszi el, amit mond?

– Jaj, Jack, dehogyis. Csak arra próbálok rámutatni, hogy... mások... erre a következtetésre juthatnak.

Jack felállt, és járkálni kezdett a kis irodában. Mögötte a vitrinben négy focitrófea díszelgett – ezeket is mind a Herb által említett *közeli* kapcsolatnak köszönhatték.

– Soha egy ujjal nem nyúltam hozzá.

Herb kinézett az ablakon a diákok felé, akik a szabadban ebédeltek.

– Tudja – csóválta meg a fejét –, maga a legjobb tanár ebben az iskolában. Még senkit sem láttam, aki így tudta volna ösztönözni a kölyköket.

Jack érezte, hogyan pezsdül fel a vérkeringése már a halvány reménytől is, hogy a jövője mégsem olyan sötét.

Az igazgató kézbe vett egy tollat, hogy dobolni kezdjen vele az asztalon.

– Nézze, Jack, én hiszek magának, de a szülők felteszik a kérdést, hogy miféle iskola alkalmaz olyan tanárt, aki ellen eljárás folyik. Ellidor Marsh is ott liheg a nyakamban...

– Ellidor Marsh egy begyöpösödött barom, akinek nem lenne szabad iskolalelkésznek lennie.

– Ellidor Marsh egy felháborodott apa, aki azt hiszi, hogy a tizenöt éves lánya lefeküdt egy nála kétszer idősebb férfival, akinek több esze is lehetett volna! – A vád sötéten ülte meg a levegőt, mint egy füstfelhő, ami sehogy sem akar szétoszlani.

– De hát semmi nincs bizonyítva... – Úgy forgatta szájában a szavakat, mintha porból lennének.

Herb nem nézett a szemébe.

– Próbálja az én szempontomból nézni, Jack. Az iskola érdekében nem foglalkoztathatok olyan tanárt, akit kiskorú elleni szexuális erőszakkal vádolnak. – Megkerülte íróasztalát. – Ha van bármi, amiben segíthetek...

– Inkább ne tegyen több szívességet. – Hátat fordított, mielőtt Herb válaszolhatott volna.

Annalise St. Bride még Brooke Astort is ismerte. Egy tigrisbőr szőnyeget tartott a hálószobájában (a vadat a férje lőtte egy szafarin), ami az Upper West Side-i lakás részeként gyakrabban szerepelt az *Architectural Digest*-ben, mint a Gracie Square. S ha ez nem lenne elég, sosem fogyott ki a meglepetésekből – kezdve azzal, hogy a fenti luxuslakáson nem mással osztozott, mint férje korábbi szeretőjével, aki az idők során a legközelebbi barátja lett, egészen addig, hogy több prostituáltat ismert, mint elsőbálozót. Évtizedek óta keresztes háborút vívott a nőket érő erőszak ellen. Annalise csekkönyvének és vasakarátának köszönhetően húsz új krízisközpont jött létre New York legsötétebb részein.

Így amikor ott találta őt az otthona küszöbén, Jack teljesen elképedt – s ezzel még nem mondott semmit.

Mélyen megindította, hogy anyja a támogatására sietett, pedig még a részleteket sem ismerte. A pusztja jelenlététől úgy érezte, mintha omladozni kezdene a védőfal, amit ebben a nehéz időszakban maga köré épített. Előrehajolt, hogy arcon csókolja anyját, de az fintorogva elhajolt.

– Nem maradok, Jack, csak úgy döntöttem, ezt személyesen mondom el neked. – Annalise tárgyilagos tekintettel végigmérte. – Tudod, hány nőt láttam már, miután megerőszakolták?

Jack próbált levegőhöz jutni, de nem ment. Nem elég, hogy a munkaadója, a diákja, az ügyvédje és a kollégái mind elhitték a vádakát... most már az anyja is?

– Nem... nem gondolhatod, hogy bűnös vagyok – hebegte.

Annalise felvonta a szemöldökét.

– Ugyan miért hazudna erről egy nő?

Hirtelen eszébe jutott, amikor anyja gyermekként elvitte őt a Central Park-i állatkertbe. Túl sokáig lemaradt a denevérbarlangban, annyira lenyűgözte, ahogyan az éjszaka teremtményei összecsuhtak magukat, mint apró esernyőket – mire megfordult, Annalise már eltűnt. Már hétévesen sem magát féltette, inkább az aggasztotta, hogy anyja halálra izgulhatja magát. A barlang bejáratánál talált rá, amint egyik ismerősével beszélgetett. Átölelte a lábát. „Ó – nézett le rá, mintha csak akkor tűnt volna fel a hiánya. – Már végeztünk is?”

Most nagyot nyelt.

– Hinned kell nekem. A fiad vagyok.

– Többé nem – közölte Annalise.

A blúzom alá teszi a kezét, amit annyira forrónak érzek. Vágyom az érintésére. Ó, Jack! Tudom, hogy vele nem fog fájni, mert megígérte. Még ha belém is hatol, nem bánom, mert végre egyek vagyunk.

Jack félrelökte a fénymásolt oldalakat.

– Mi ez a szar?

Melton vállat vont.

– Bűnjel. Bizonyíték. Egy bejegyzés Catherine naplójából, ami érthető módon felzaklatta a lány apját. – Belelapozott a saját jegyzeteibe. – No meg azok a fogamzásgátló tabletták...

– Senkinek sem jutott eszébe, hogy az egész talán csak képzelgés?

– Dehogynem, Jack. – Melton feltolta orrán a szemüvegét.

– Viszont a lány azt állítja, hogy maga szerezte neki a fogamzásgátlót.

– Ez nem titok, Melton. Le akart feküdni a barátjával. Ki más-hoz fordulhatott volna?

– Catherine szerint nem volt semmilyen barátja. Azt mondja, azért kellett a tabletták, mert *maga* akart lefeküdni vele.

– Nézze. Nyilvánvalóan belém van zúgva. Láttam is a jeleket, csak nem tettem szóvá. Nem akartam megszégyeníteni. Azt gondoltam, idővel majd kinövi. Nem ő lenne az első...

– Ha egy csitri azt képzelem, hogy szerelmes egy nálánál idősebb

férfiba, az nem teljesen ugyanaz, mint amikor egy kiskorú szexuális kapcsolatba kerül ugyanazzal a férfival.

– Teljesen félreérti! Éppen a szex az, amiről képzelgett! – Jack vett egy nagy levegőt. – Oké. Van a vallomás, és ez a napló. Meg a fogamzásgátló. Még mindig nem értem, miért bizonyítja mindez, hogy szexuális kapcsolatot folytattam vele.

– Egyetértek – bólintott az ügyvéd. – Sokkal jobb helyzetben lennék, ha a rendőrök semmit sem találnak a házkutatás során.

Jack összeráncolta a homlokát. A rendőrök bírói végzést hoztak, ezért beengedte őket, de nem tudott arról, hogy a házkutatás bármilyen eredménnyel járt volna. Melton elébe tolt egy fényképet.

– Mi ez a rongy?

– Nos, ez itt Catherine Marsh melltartója. Az ön táskájában volt.

Jack egy pillanatilag meredten nézte. Azután nevetni kezdett.

– Jesszusom, Melton, ezt nem gondolhatják komolyan... Én csak felvettem, amikor óra után ott hagyta. Ne, várjon... ez félreérthetően hangzott. A görög történelmet vettük az osztállyal, de a meleg miatt mindenkit tógába öltöztettem, és...

– És a rendőrök találtak a táskájában egy melltartót, benne Catherine Marsh névvel. Ők csak ennyit tudnak, Jack. Ami bőven elég.

– Van rá magyarázatom...

– Hogyne – bólintott Melton. – Csak sajnós az ügyésznek is.

Találkoznia kellett vele. Újra és újra elolvasta az óvadéki feltételeket: feketén-fehéren ott állt, hogy távol kell tartania magát minden kiskorútól, de különösen Catherine Marshtól. Ha elkapják, újabb meghallgatás vár rá, és megvádolják, hogy tudatosan megszegte az óvadéki feltételeket, azután nagy valószínűséggel átszállítják a börtönbe, ahonnan legközelebb csak a tárgyalásra engedik ki.

Viszont ha ezt megússza, elejét veheti minden további eljárásnak.

A Westonbrook diákjainak órarendje két évvel korábban felkerült a netre, köszönhetően az egyik gyakornoknak, aki értett a technikához. Nem egészen tíz perc alatt kiderítette, hol lehet